

era nimic altceva decât groază și trădare și pericole mai mari decât și-ar fi putut imagina. Și totuși...

— N-a fost chiar totul aşa.

Îi zâmbi lui Jem.

— Sunt încântat să aud asta.

Tonul lui era serios, fără vreo urmă de tachinare. Ea privi spre construcția somptuoasă care se ridica în fața lor. Catedrala Westminister, cu turlele sale gotice, care aproape atingeau cerul. Soarele făcuse tot ce putuse ca să iasă din spatele norilor întunecați, iar catedrala era scăldată într-o lumină slabă.

— Chiar aici e? întrebă ea în timp ce Jem o conducea spre intrarea în abație. Pare atât de...

— Mundană?

— Voiam să spun aglomerată.

Azi, catedrala era deschisă pentru turiști, iar grupurile de oameni roiau preocupați pe ușile enorme, majoritatea ținând în mână ghiduri Baedeker. Un grup de turiști americani — femei de vîrstă mijlocie, în haine demodate, șoțind cu accente care o făcuse pe Tessa, pentru o clipă, nostalgică — trecu pe lângă ei în timp ce urcau treptele, urmând în grabă un ghid care oferea un tur al abației. Jem și Tessa se stăcurără fără efort în spatele lor.

În catedrală mirosea a piatră și a metal rece. Tessa privi în sus și în jur, uluită de dimensiuni. Făcea ca Institutul să semene cu o biserică de țară.

— Observați cele trei diviziuni ale navei, rosti monoton un ghid, continuând să explice cum capelele mai mici mărgineau stranele estice și vestice ale Abației.

Locul era liniștit, nu avea loc nicio slujbă. În timp ce Tessa îl lăsa pe Jem să-o conducă spre partea estică a bisericii, își dădu seama că pășea pe dale de piatră gravate cu date și nume. Știa că regi, regine, soldați și poeți faimoși erau îngropați în Catedrala Westminster, dar nu-și imaginase că avea să treacă pe deasupra lor.

În cele din urmă, la colțul sud-estic al bisericii, ea și Jem își încetiniră pașii. Lumina slabă a zilei se infiltră prin rozeta de deasupra.

— Știi că ne grăbim să ajungem la întunirea Consiliului, spuse Jem, dar am vrut să vezi asta. Gesticulă, arătând în jurul lor: Colțul Poeților.

Desigur, Tessa citise despre acel loc unde erau îngropați marii scriitori ai Angliei. Acolo se afla piatra de mormânt cenușie a lui Chaucer, cu acoperământul său, precum și cele ale altor nume cunoscute.

— Edmund Spenser, ah, și Samuel Johnson, icni ea, și Coleridge, și Robert Burns, și *Shakespeare*...

— De fapt, nu e îngropat aici, spuse Jem iute. E doar un monument. Precum cel al lui Milton.

— Da, știu, dar... Se uită la el și simți cum roșește. Nu-mi pot explica. Mă simt ca între prieteni printre aceste nume. E o prostie, știu...

— Nu e deloc o prostie.

Ea îi zâmbi.

— De unde ai știut exact ce voiam să văd?

— Cum să nu știu? zise el. Când mă gândesc la tine, și nu ești lângă mine, în mintea mea te văd cu o carte în mână.

Întoarse capul în altă parte când îi spuse aceste cuvinte, dar nu înainte ca Tessa să-i vadă obrajii ușor îmbujorați. Era atât de palid, încât nu putea ascunde nici cea mai vagă îmbujorare, gândi ea — și fu surprinsă de cât de tandru era gândul ei.

Devenise foarte apropiată de Jem în ultimele două săptămâni; Will o evitase cu grija, Charlotte și Henry erau prinși cu problemele Conclavului și ale Consiliului și cu cele privind conducerea Institutului — și chiar și Jessamine părea preocupată. Dar Jem era mereu prezent. Părea să-și fi luat în serios rolul de ghid al ei prin Londra. Fuseseră în Hyde Park și în Grădinile Kew, la Galeria Națională și la Muzeul Britanic, la Turnul Londrei și la Poarta Trădătorilor. Fuseseră să vadă cum erau mulse vacile în St. James's Park și cum vânzători de fructe și legume își vindeau mărfurile în Covent Garden. Priveseră de la Debarcader cum bărcile navigau pe Tamisa scăldată în lumina soarelui și mâncaseră niște chestii numite *doorstop*-uri, ceea ce suna oribil, dar se dovediseră a fi unt, zahăr și pâine. Și, pe măsură ce zilele treceau, Tessa se simtea ieșind treptat din starea ei de nefericire mută și densă legată de Nate și Will și de pierderea vieții sale de dinainte, precum o floare care răsare din pământul înghețat. Ba chiar se trezise râzând. Iar pentru asta trebuia să-i mulțumească lui Jem.

— Tu chiar *ești* un prieten bun! exclamă ea. Și când, spre surprinderea ei, el nu spuse nimic, adăugă: Cel puțin sper că suntem prieteni buni. Și tu crezi asta, nu-i aşa, Jem?

Se întoarse către ea s-o privească, însă înainte să-i poată răspunde, o voce mormântală se auzi din întuneric:

*Mortalitate, privește temătoare!
Cât de mare e a trupului schimbare:
Gândește-te câte regești oseminte
Dorm acum în aste morminte.*¹

O siluetă întunecată ieși dintre cele două monumente. În timp ce Tessa cliepe surprinsă, Jem vorbi pe un ton de amuzament resemnat:

— Will! Până la urmă te-ai hotărât să ne onorezi cu prezența ta?
— N-am spus niciodată că n-o să vin.

Will păși în față, și lumina rozetelor căzu pe el, luminându-i chipul. Nici măcar acum Tessa nu putea să-l privească fără să i se taie respirația, o durere crudă în inima ei. Părul negru, ochii albaștri, pomeții grațioși, genele dese, negre, buzele pline — ar fi fost frumos dacă n-ar fi fost atât de înalt și musculos. Ea își trecuse mâinile peste acele brațe. Știa cum erau — ca fierul, cu mușchi duri; mâinile lui, când îi cuprindeau ceafa, erau subțiri și flexibile, dar aspre, cu bătături...

Se strădui să alunge amintirile. Amintirile nu ajutau pe nimeni, nu acum când adevarul era cunoscut. Will era frumos, dar nu era al ei; nu era al nimănui. Ceva din el era distrus, și din acea distrugere rezulta o cruzime oarbă, o nevoie de a răni și de a îndepărta.

— Ai întârziat la întunirea Consiliului, spuse Jem pe un ton bland. El era singurul care nu părea niciodată atins de răutatea iritantă a lui Will.

— Am avut treabă, zise Will.

De-aproape, Tessa văzu că arăta obosit. Avea ochii roșii și cearcăne aproape violete. Hainele îi erau șifonate, de parcă dormise îmbrăcat, iar

¹ Versuri din poemul „On the Tombs in Westminster Abbey” („Pe morminte din Abația Westminster”), de Francis Beaumont (1584–1616).

părul trebuia tuns. *Nu e treaba ta*, își spuse ea cu asprime, luându-și privirea de la buclele negre care-i încadrau chipul. *Nu contează ce crezi despre cum arată sau cum alege să-și petreacă timpul. Te-a făcut să-nțelegi asta cât se poate de clar.*

— Nici voi nu sunteți tocmai punctuali.

— Am vrut să-i arăt Tessei Colțul Poeților, zise Jem. M-am gândit c-o să-i placă.

Vorbea atât de clar și de concis, încât nimeni nu putea să se îndoiască sau să-și imagineze că spunea altceva decât adevarul. Față de această simplă dorință de a fi binevoitor, nici măcar Will nu părea capabil să se gândească la ceva neplăcut de zis; ridică pur și simplu din umeri și porni în față lor cu pași grăbiți prin catedrală, ieșind pe East Cloister.

Acolo era o grădină patrată, împrejmuită cu ziduri mănăstirești, și lumea se plimba de-a lungul lor, vorbind șoptit de parcă s-ar fi aflat deja în biserică. Nimeni nu-i observă pe Tessa și pe însoțitorii acesteia în timp ce se apropiau de o ușă dublă de stejar, încastrată într-unul din ziduri. După ce privi în jur, Will își scoase stela din buzunar și desenă cu vârful acesteia pe lemn. Pentru o clipă, ușa sclipi într-o culoare albastră, apoi se deschise. Will păși înăuntru, urmat îndeaproape de Jem și Tessa. Ușa era grea și se închise cu un zgomot răsunător în spatele Tessei, aproape prinzându-i fustele; le trase la timp și se îndepărta repede, întorcându-se spre ceea ce părea a fi un întuneric aproape de nepătruns.

— Jem?

O lumină se aprinse deodată; era Will, ținând în mână o lampa-vrăjitoarei. Se aflau într-o încăpere mare de piatră, cu tavan boltit. Podeaua părea a fi din cărămidă, iar la un capăt al încăperii se afla un altar.

— Suntem în Camera Pyx, spuse el. A fost cândva vistierie. Plină de cufere cu aur și argint.

— O vistierie a vânătorilor de umbre? zise Tessa, cât se poate de nedumerită.

— Nu, vistieria regală britanică — asta explică zidurile groase și ușile, spuse Jem. Dar noi, vânătorii de umbre, am avut dintotdeauna acces în interior. Zâmbi când îi văzu expresia. De-a lungul secolelor, monarhii i-au plătit în secret pe nefilimi pentru a le păzi regatele de demoni.

— Nu și în America, rosti Tessa entuziasmată. Noi nu avem monarhie...

— Stai fără grijă, aveți o ramură guvernamentală care negociază cu nefilimii, spuse Will, păsind către altar. Cândva făcea parte din Departamentul de Război, dar acum este o ramură a Departamentului de Justiție...

Voceia i se frânsă când altarul se mișcă în lateral scârțâind, lăsând să se vadă gaura neagră, goală, din spatele lui. Tessa zări licăririle slabe de lumină prin întuneric. Will se apleca în gaură, lampa lui luminând în beznă.

Urmându-l, Tessa își dădu seama că se afla într-un corridor lung, din piatră, care cobora. Piatra pereților, podelei și a tavanului era la fel, dând impresia că pasajul fusese sculptat direct în stâncă, deși aceasta era fină, nu aspră. La fiecare câțiva metri, lampa-vrăjitoarei ardea în sfeșnice de perete, sub forma unor mâini care ieșeau din zid, degetele ținând câte o torcă.

Altarul se închise în urma lor, iar ei porniră. În timp ce mergeau, pasajul se înclina din ce în ce mai tare. Torțele ardeau cu o nuanță albastru-verzuie, luminând scobiturile din pereți — același motiv, ce se tot repeta, al unui înger ridicându-se în flăcări dintr-un lac, ținând o sabie într-o mâna și un pocal în cealaltă.

În cele din urmă, se treziră în fața unei uși masive din argint, cu două canaturi. Fiecare canat era gravat cu un model pe care Tessa îl mai văzuse înainte — patru C-uri intercalate. Jem arăta cu degetul spre ele.

— Reprezintă Conclavul și Consiliul, Legământul¹ și Consulul, spuse el, înainte ca ea să apuce să întrebe.

— Consulul. E... conducătorul Conclavului? Ca un fel de rege?

— Nu se merge pe cale ereditară, așa cum se întâmplă în monarhia obișnuită, zise Will. Este ales, precum președintele sau prim-ministrul.

— Iar Consiliul?

— O să vezi în curând, zise Will și deschise ușile.

Tessa rămase cu gura deschisă; o închise repede, însă nu înainte să observe privirea amuzată a lui Jem, care stătea în dreapta ei. Încăperea din fața lor era una dintre cele mai mari pe care le văzuse vreodată, un lăcaș

cu boltă, pe care erau desenate stele și constelații. Un candelabru uriaș, sub formă de înger ce ținea torțe arzânde, atârnă din cel mai înalt punct al bolții. Restul încăperii arăta ca un amfiteatru, cu bănci lungi, arcuite. Will, Jem și Tessa stăteau în capul unor scări ce treceau prin centrul zonei cu bănci, care erau pe trei sferturi ocupate. La baza scărilor se ridică o platformă, iar pe acea platformă erau câteva scaune de lemn, cu spătare înalte, ce păreau destul de incomode.

Pe unul dintre ele sedea Charlotte; lângă ea era Henry, care părea mirat și agitat. Charlotte stătea liniștită, cu mâinile în poală; doar cineva care o cunoștea bine ar fi văzut că avea umerii încordați și maxilarele încleștate.

În fața lor, la un soi pupitru — era mai lat și mai lung decât un pupitru obișnuit —, stătea un bărbat înalt, cu păr blond, lung, și cu barbă deasă; era lat în umeri și purta pe deasupra hainelor sale o robă neagră, lungă, precum cea a unui judecător, pe mâneci strălucindu-i runele țesute. Lângă el, pe un scaun scund, stătea un bărbat mai în vîrstă, cu păr castaniu încărunțit, proaspăt bărbierit, cu trăsături ferme. Roba sa era de un albastru-închis, iar nestematele de pe degetele sale sclipeau atunci când își mișca mâna. Tessa îl recunoscu pe dată: Inchizitorul Whitelaw, cu ochii reci și cu vocea aşijderei, cel care interoga martorii în numele Conclavului.

— Domnule Herondale, spuse bărbatul blond, uitându-se la Will, iar gura sa schiță un zâmbet. Cât de amabil din partea dumitale să ni te alături! Si domnul Carstairs, de asemenea. Iar însoțitoarea dumneavoastră trebuie să fie...

— Domnișoara Gray, zise Tessa, înainte ca acesta să termine de vorbit. Domnișoara Theresa Gray din New York.

Un murmur se auzi în încăpere, asemenea zgomotului unui val care se retrage. Îi simți pe Will încordându-se și pe Jem trăgând aer în piept ca și când ar fi dorit să vorbească. Întrerupându-l pe Consul, păru ea să audă pe cineva spunând. Deci acesta era Consulul Wayland, ofițerul-sufăru al Conclavului. Privind prin încăpere, Tessa văzu câteva fețe familiare — Benedict Lightwood, cu trăsăturile sale ascuțite, acvilinе, și alura rigidă; și fiul său, Gabriel Lightwood, cu părul răvășit, privind în față, împietrit. Lilian Highsmith, cu ochii săi negri. Prietenosul George Penhallow; și

¹ În lb. engleză, *Covenant*.

chiar și formidabila mătușă a lui Charlotte, Callida, cu părul aranjat în onduleuri groase, cărunte. Erau, de asemenea, și multe alte fețe, pe care ea nu le cunoștea. Era ca și cum ai privi o carte ilustrată menită să-ți descrie toate popoarele lumii. Erau vânători de umbre blonzi, arătând precum vikingii, un bărbat cu pielea mai închisă la culoare, care semăna cu un calif din ediția ilustrată a cărții *O mie și una de nopți*, și o indiană îmbrăcată într-un sari minunat, împodobit cu rune argintii. Stătea lângă o altă femeie, care-și întorsese capul și-i privea lung. Purta o rochie elegantă din mătase, iar fața ei era ca a lui Jem — aceleași trăsături frumoase, aceleași linii ale ochilor și obrajilor, numai că părul și ochii lui erau argintii, iar ai ei negri.

— Atunci, bine-ai venit, domnișoară Tessa Gray din New York, spuse Consulul, părând amuzat. Apreciem că ni te-ai alăturat nouă astăzi. Am înțeles că ai răspuns deja la multe întrebări ale Enclavei din Londra. Sperăm să ne mai răspunzi la câteva.

În spațiul care le despărțea, privirea Tessei o întâlni pe cea a lui Charlotte. *Trebue?*

Charlotte dădu din cap aproape imperceptibil. *Te rog*.
Tessa își îndreptă umerii.

— Dacă aceasta este cerința dumneavoastră, desigur că aşa voi face.

— În acest caz, apropie-te, te rog, de banca Consiliului, spuse Consulul, iar Tessa își dădu seama că acesta se referea la banca de lemn, lungă și îngustă, din fața pupitrului. Iar domnii tăi prieteni ni se pot alătura, adăugă el.

Will bombăni ceva, dar atât de încet, încât Tessa nu-l auzi; flancată de Will în stânga și de Jem în dreapta, Tessa coborî scările către banca din fața pupitrului. Stătea nesigură în spatele acestuia. De la această distanță, vedea că ochii Consulului erau de un albastru prietenos, nu precum cei ai Inchizitorului, care erau de un cenușiu trist și furtunos, asemenea unei mări agitate.

— Domnule Inchizitor Whitelaw, spuse Consulul către bărbatul cu ochii cenușii, Sabia Mortală, vă rog.

Inchizitorul se ridică și scoase de sub roba sa o spadă uriașă. Tessa o recunoscu instantaneu. Era lungă, din argint mat, cu plăsea în formă de aripi desfăcute. Era sabia din *Codex*, cea purtată de Îngerul Raziel atunci

când ieșise din lac, și dată lui Jonathan Vâňătorul de umbre, primul dintre ei toti.

— Maellartach, spuse ea, rostind numele Sabiei.

Luând Sabia, Consulul păru din nou amuzat.

— Tu chiar ai învățat, zise el. Care dintre voi doi i-ați fost profesor? William? James?

— Tessa învață de una singură, domnule. Tonul tărgănat al lui Will era amabil și voios, nepotrivindu-se deloc cu atmosfera sumbră din încăpere. E foarte curioasă.

— Un alt motiv pentru care n-ar trebui să se afle aici.

Tessa nu trebui să se întoarcă; recunoscuse vocea. Cel care vorbise era Benedict Lightwood.

— Aceasta este Consiliul Citadelei. Nu aducem locuitori ai Lumii de Jos aici. Vocea sa era rigidă. Sabia Mortală nu poate fi folosită pentru a o face să spună adevărul; nu e o vânătoare de umbre. Ce folos are aici chestia asta, adică ea?

— Răbdare, Benedict!

Consulul Wayland ținea Sabia ușor, de parcă aceasta n-ar fi fost cătuși de puțin grea. Privirea sa ațintită asupra Tessei era mai grea decât spada. Ea simțea cum îi cerceta fața, cum îi citea frica din ochi.

— Nu te vom răni, micuță magiciană, spuse el. Acordurile interzic acest lucru.

— N-ar trebui să mă numiți magiciană, zise Tessa. Nu am niciun semn de magician.

Era straniu că trebuia să spună cuvinte din nou, dar când mai fusese interogată anterior, de fiecare dată o făcuseră membrii Conclavului, și nu însuși Consulul. El era un bărbat înalt, lat în umeri, care emana putere și autoritate. Întocmai acel soi de putere și autoritate care-i plăceau lui Charlotte, motiv pentru care Benedict Lightwood o ura.

— Atunci, ce ești? întrebă el.

— Nu știe. Tonul Inchizitorului era sec. Nici Frații Tăcuți nu știau.

— Poate să se așzeze, spuse Consulul. Și poate să declare, dar mărturia ei va conta doar pe jumătate față de cea a unui vânător de umbre. Se întoarse către cei doi membri ai familiei Branwell. Deocamdată, Henry, nu vei mai fi interogat. Charlotte, rămâi!